

MANNEN MED DEN GLASHÅRDA BLICKEN.

Redan när vi fyra inbjudna steg in i festlokalen, och tog plats vid ett av borden, kände – åtminstone jag, den ovänlige mannens ovilja vid att se oss slå oss ned intill honom.

Jag hälsade honom och hans kvinna med en nick och ett leende för att försöka skapa ett samförstånd om deltagande och glädje i den gemensamma festen, men förstod – omgående, att alla försök i den vägen var dömda att misslyckas... fortsättningsvis.

Hans kvinna verkade litet mer social; hon rentav log och höjde sitt glas – välkomnande, samtidigt som hon drog stolen intill sig för att bereda oss plats att passera bakom hennes rygg, och fram till de lediga platserna intill henne; hon satt mitt emot sin man.

Hon var klädd i en vårinspirerad ljus kreation i rosa tyll, han var klädd i en snusbrun kavaj och rutig skjorta av förkrigsmodell, troligen plagg redovisade som surplusmateriel i många av de malättna, militära förråd, där skogshuggare och mineralletare kunde tillfredsställa sina behov av oömma kläder som kunde kastas utan saknad, den dag de nästan stod för sig själva av smuts och intorkad svett; när de tagit dem av sig, och de ställdes lutade emot ett träd eller närmaste, mossbelupen sten av någorlunda storlek.

Varje gång jag tilltalade honom, hans kvinna och de andra vid bordet, med ett, som jag uppfattade det, inspirerat och putslustigt skämt (för att höja stämningen), höjde han sitt glas mot min hustru och log. Han ignorerade mig fullständigt, bortsett från att han stirrade kallt på mig med sitt vänstra öga. Hela tiden var det min hustru, han vände sitt ansikte mot – hans hustru såg på mig med ett roat leende – ja, rent av glatt överraskad; antagligen var det ovanan vid att finna en sådan spirituellt och spontan glädjespridare i sin omedelbara närhet; jag gav henne ett samförståndets leende tillbaka – det kunde inte vara roligt för henne att ha en så obildad, färglös äkta make.

Varje gång jag reste mig upp, för att fylla på mina kvinnliga vänners vinglas, råkade jag, tråkigt nog, stöta emot mannens rygg, både när jag passerade fram till bardisken, och när jag vände tillbaka till bordet. Dessutom råkade jag – helt utan avsikt, naturligtvis, vid ett tillfälle hålla litet vin innanför hans skjortkrage. Jag bad honom tusen gånger om ursäkt. Han stirrade bara på mig med sitt vänstra öga, samtidigt som han torkade sig på halsen med en servett och log emot min hustru. Han såg ut att vara skelögd.

Jag råkade, tråkigt nog, måste jag säga än en gång (både för honom och för mig), sparka honom på smalbenen några gånger; detta i samband med att jag sökte plats för mina fyrtiofemmor under bordet, intill hans skor. Han stirrade varje gång på mig med sitt vänstra öga, höjde sitt glas mot min hustru och log förbindligt. Jag började bli förbannad på hans kurtis med min hustru. När vi båda reste oss upp för att lämna bordet för kvällen; ett bord med en bordduk som vid det här laget var översållad av vinfläckar från de glas jag serverat mina kvinnor under kvällens lopp, och nådde fram till hatthyllan, råkade jag placera en armbåge i ansiktet på honom, i samband med att jag sträckte mig efter min hatt. Han dråsade i golvet. Emaljögat, med vilket han stirrat på mig under hela kvällen, föll ut ur ögonhålan, studsade några gånger på golvmattan, och rullade därefter sakta över golvet, ut genom den öppna ytterdörren, och ner i avloppsrännan. Han såg på mig med sitt kvarvarande öga, men log inte ...